

U Sul e l'Òra

E g éra una vòlta u Sul e l'Òra, ch'i s lidgavne perchè ün e dgiva¹ d èsser pü fòrte d cl altre. A un cèrt mumént i vdinn un pelgrĩ ch'e caminava tütt arudlà ind u sò tabarre. I düü i decidìnn che e pü fòrte e srévv-è-štà quellè ch'e fussa štà bune d far cavàr e tabarr ae pelgrine.

L'Òra la cuminciò a supiàr fòrte, ma pü la supiava e pü e pelgrìn e s arudlava, tant che ala fin e pòver Vént e şmetì. U Sul alura e gnì fòrra, e sübitt e pelgrìn e sentì calde, e e s cavò e tabarre. L'Òra la duvì acsci arcgnussc're che u Sul l éra pü fòrt che lée.

T èlla piastgiüda la fòla? Vlómma-nü ardirla?

Nota 1 - nel testo scritto *al dgiva*.